

tiver Afgørelsen vil falde. Hvad Lønningerne angaar, kunne vi f. Eks. sige, at i Hovedsagen ville Lønningerne beregnes enten efter den Organisation, som Landstinget har opstillet, eller efter den Organisation, som Folketinget har opstillet. Der er derfor sikkert Trang til, at vi nu samtidig med, at vi uden Opsættelse fremme Forslaget, tillige beskæftige os med Spørgsmaalet om Bekostningen og søge at tilvejebringe Oplysninger i saa Henseende. — Med disse Par orienterende Bemærkninger, hvori jeg har holdt mig til den Del af Lovforslaget, som det var mig overdraget at tale om i forrige Samling, tillader jeg mig at anbefale Lovforslagets Fremme.

Høgsbro: Netop fordi det ærede Medlem, der nu satte sig, forbigik den Del af Lovforslaget, som det var mig betroet at være Ordfører for, da det sidst var hernede, skal jeg, da han er begyndt paa at give Oversigt over de Hovedpunkter, hvori det er forandret oppe i det andet Ting, tillade mig at paapege disse for mit Afsnits Vedkommende.

Jeg kommer da først til *Sagførervæsenets Ordning*. Der er foretaget ikke uvæsentlige Forandringer, særlig med Hensyn til Overgangsbestemmelserne. Ærede Medlemmer ville erindre fra tidligere Forhandlinger af Sagen hernede, at der blev rettet mange Henvendelser til os fra de nuværende Sagførere, særlig Underretssagførerne, om, at de maatte blive bedre stilledede efter den ny Lov end efter Lovforslaget, saaledes som det fra Kommissionens Side var udarbejdet og fra Regeringens Side oprindeligt forelagt. Vi imødekom i noget Omfang disse Ønsker, i saa vidt Omfang, som vi den Gang mente at have Udsigt til at kunne gennemføre dem. Landstinget er imidlertid gaaet adskillig videre, saa vidt, at der næppe er noget tilbage, som endog blot ønskes fra de paagældendes Side; thi jeg tror, de have faaet alt, hvad man overhovedet kan give dem. Men alt dette vil sikkert ikke møde nogen Modstand fra dette Tings Side, jeg kan i hvert Fald for mit Vedkommende sige, at jeg altid har ønsket at gøre Overgangen saa lempelig som mulig for alle interesserede, og hvis det er et Punkt, som ikke møder Modstand fra anden Side, ikke blot ikke fra Landstinget, men heller ikke — som det synes — fra den højtærede Justitsministers, vilde det sikkert være kærkomment for os at imødekomme disse vore Medborgere. Det er for Resten ikke blot

Sagførere, det drejer sig om, men ogsaa Amts- og Retsfuldmægtige, som nu have Adgang til at blive Sagførere, hvilken altsaa opretholdes. Der er en enkelt Bestemmelse, som jeg maa erkende er optagen fra det oprindelige Forslag, men som vi satte ud, og som jeg anser for uheldig, nemlig den, at en Sagfører ikke maa have Kontor i flere Retskredse. Jeg mener, dette er et Indgreb i Næringsfriheden, men jeg skal ellers ikke dvæle derved. Derimod var der en anden Bestemmelse, som vi satte megen Pris paa, men som nu er strøget. Det var den lille Haandsrækning, vi mente uden alt for store økonomiske Ofre at kunne byde de ubemidlede i Retning af at udvide Adgangen til fri Retshjælp, idet vi havde indført, at Sagførere, som have offentlige Sager, skulle være pligtige til at tage fat paa et tidligere Tidspunkt end nu. Nu er det først, naar der er beskikket en Sagfører, og der skal udtages Stævning, at de faa Bistand, men ogsaa tidligere end det første Skridt, Udarbejdelsen af Forligsklagen, havde vi paalagt Sagførerne at yde Hjælp. Ikke i København, thi der kan det ske gennem Studentersamfundets Retshjælp, men uden for København savnes der jo en saadan Adgang. Jeg beklager, at dette Punkt er blevet sat ud, og jeg haaber, det vil blive genoptaget, men siger kun her, hvad der for øvrigt gælder om alle de andre Bestemmelser, at Spørgsmaalet om, hvorvidt vi ville optage det, og i hvilken Udstrækning vi ville holde paa det, maa jo nærmere overvejes i Udvalget, og jeg skal derfor ikke udtale mig videre om det her. Der er i Lovforslagets § 131 genindsat en Bestemmelse, som vi havde strøget, om, at Sagførere „skulle vise Retten Hensynsfuldhed og Agtelse“. Naar vi strøg denne Bestemmelse, var det ikke, fordi vi mente, at det var noget, som de ikke skulde gøre, men fordi vi mente, det var et lille Overgreb. Der kunde lige saa godt have staaet, at Dommerne skulde vise Sagførerne Hensynsfuldhed og Agtelse, thi de ere et lige saa betydningsfuldt Led i Retsplejen som Dommerne. Naa, dette er naturligvis ikke noget, som bringer Reformen til at vælte. Jeg gaar dog ud fra, at det kun er under Proceduren for Retten, der sigtes til, thi hvad Sagføreren siger uden for, skal dog vel ikke komme ham til Skade efter denne Lovs Bestemmelser. Men her er jo ikke blot Tale om Rettens Forretningsorden, og at Dommeren har Ret til at paatale sligt, men der staaer i en følgende Paragraf, at Overtrædelse af Sag-